Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

19 март 2012 година*

„Конкуренция — Картели — Злоупотреба с господстващо положение — Отхвърляне на жалба — Законен интерес — Общностен интерес — Отчасти явно недопустима и отчасти явно неоснователна жалба“

По дело T-273/09

Associazione „Giùlemanidallajuve“, установено в Чериньола (Италия), за което се явяват L. Misson, G. Ernes и A. Pel, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н A. Bouquet и г-н V. Di Bucci, в качеството на представители, подпомагани от J. Derenne, avocat,

ответник,

подкрепяна от

Международната футболна федерация (ФИФА), установена в Цюрих (Швейцария), за която се явяват A. Barav и D. Reymond, avocats,

встъпила страна,

с предмет искане за отмяна на Решение C (2009) 3916 на Комисията от 12 май 2009 г., с което на основание член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията поради липса на правен интерес и липса на общностен интерес се отхвърля жалбата, с която жалбоподателят твърди нарушения на членове 81 ЕО и 82 ЕО, извършени според него от Италианската футболна федерация, Италианския национален олимпийски комитет, Съюза на европейските футболни асоциации и Международната футболна федерация при налагането на санкции на футболен клуб Ювентус Торино (Италия) (дело COMP/39464 — Привърженици на Ювентус Торино/ИФФ, ИНОК, УЕФА, ФИФА),

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová, председател, г-жа K. Jürimäe и г-н M. Van der Woude (докладчик), съдии,

секретар: г-н E. Coulon,

* Език на производството: френски.

постанови настоящото

Определение

Фактическа обстановка

1 Associazione „Giùlemanidallajuve“ (Сдружение „Долу ръцете от Юве“, наричано по-нататък „сдружението“ или „жалбоподателят“) е сдружение с нестопанска цел, учредено от членове, миноритарни акционери и симпатизанти на футболен клуб „Ювентус“ Торино (Juventus Football Club SpA, Италия, наричан по-нататък „Ювентус“).

2 Сдружението е създадено, за да защитава интересите на членовете си и да оспори санкциите, наложени на Ювентус през 2006 г. поради някои незаконни практики с цел оказване на влияние върху назначаването на футболните съдии.

3 Санкциите са наложени на Ювентус от федералната апелативна комисия на Италианската футболна федерация (Federazione italiana giuoco calcio, наричана по-нататък „ИФФ“) с решение от 14 юли 2006 г. След това санкциите по същество са потвърдени от Федералния съд на ИФФ с решение от 25 юли 2006 г. и от Камарата за помирение и арбитраж на Италианския национален олимпийски комитет (Comitato olimpico nazionale italiano, наричан по-нататък „ИНОК“) с решение от 27 октомври 2006 г. Санкциите се състоят в следното: на Ювентус е наложена глоба, отнета му е шампионската титла за сезон 2004/2005, не му е присъдена шампионската титла за сезон 2005/2006 и за същия сезон отборът е декласиран на последно място в серия А на италианския шампионат. След това решение през сезон 2006/2007 Ювентус е принуден да играе в серия Б с наказание от девет точки, а на европейско равнище му е отнета възможността да участва в Шампионската лига (Champions League), въпреки че се е класирал за този турнир.

4 След като сезира Областния административен съд на Лацио (наричан по-нататък „ОАС“), на 1 юни 2007 г. сдружението подава жалба до Комисията на Европейските общности на основание член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167). С жалбата се твърди, че ИФФ, ИНОК, Съюзът на европейските футболни асоциации (Union of European Football Associations, наричан по-нататък „УЕФА“) и Международната футболна федерация (Fédération internationale de football association, наричана по-нататък „ФИФА“) независимо едни от други и/или заедно са извършили нарушения на членове 81 ЕО и 82 ЕО при налагането на санкциите на Ювентус. Сдружението по същество поддържа, че както съставът на органите на ИФФ и ИНОК, които са се произнесли по дисциплинарните въпроси (федералната апелативна комисия на ИФФ, Федералният съд на ИФФ и Камарата за помирение и арбитраж на ИНОК), така и проведените от тях производства са били незаконни. Освен това според сдружението дисциплинарните мерки са били с несъразмерна тежест и дискриминационни, като са нанесли вреди на Ювентус и на многобройни привърженици, акционери и симпатизанти на този клуб.

5 На 10 юли 2007 г. Комисията кани ИФФ, ИНОК, ФИФА и УЕФА да представят становища по жалбата. На 19 февруари 2008 г. сдружението официално отправя покана до Комисията да се произнесе по жалбата. Комисията отговаря с писмо от 14 март 2008 г., в което уточнява, че службите ѝ продължават да работят по жалбата. На 26 юни 2008 г. жалбоподателят подава пред Общия съд иск за установяване на неправомерно бездействие на основание член 232 ЕО. Делото

е заведено под номер T-254/08. На същата дата Комисията иска от сдружението допълнителна информация. На 10 юли 2008 г. Комисията изисква от сдружението други пояснения. Сдружението отговаря на двете искания за информация с писмо с дата 1 август 2008 г.

6 С писмо от 29 август 2008 г. на основание член 7, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията от 7 април 2004 година относно водените от Комисията производства съгласно членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 123, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 242) Комисията уведомява жалбоподателя, че след проучване на посочените от него фактически обстоятелства и правни съображения намира, че сдружението няма правен интерес от подаването на жалба до Комисията по смисъла на член 7, параграф 2 от Регламент № 1/2003 и че при всички положения не е налице достатъчен общностен интерес от образуване на разследване по твърдените нарушения. С писма от 25 септември и 30 октомври 2008 г. жалбоподателят отговаря на това писмо, като потвърждава първоначалната си позиция.

7 На 12 май 2009 г. на основание член 7, параграф 2 от Регламент № 773/2004 Комисията приема Решение C (2009) 3916, с което отхвърля жалбата (наричано по-нататък „обжалваното решение“). Комисията се основава главно на липсата на правен интерес за жалбоподателя и субсидиарно, на липсата на достатъчен общностен интерес от продължаване на разследването.

8 Що се отнася до липсата на правен интерес, Комисията най-напред подчертава, че сдружението не представлява интересите на Ювентус и не действа от името на този клуб. По-нататък Комисията приема, че сдружението не е доказало наличието на вреди за икономическите интереси на членовете му, били те привърженици на Ювентус, или миноритарни акционери в клуба.

9 Що се отнася до субсидиарно посочената липса на достатъчен общностен интерес от продължаване на разследването, Комисията намира, че дори ако се допусне, че твърдените нарушения биха могли да засегнат вътреобщностната търговия, спорните действия не засягат значително функционирането на общия пазар. При всички случаи по-нататъшното събиране на доказателства би принудило Комисията да проведе разследване в мащаб, който би бил непропорционален спрямо малката вероятност да се констатира нарушение.

10 След приемането на обжалваното решение делото по предявения от сдружението иск за установяване на неправомерно бездействие е прекратено от шести състав на Общия съд поради липса на основание за произнасяне (Определение на Общия съд от 22 декември 2009 г. по дело Associazione „Giùlemanidallajuve“/Комисия, T-254/08, непубликувано в Сборника).

Производство и искания на страните

11 Сдружението подава настоящата жалба на 10 юли 2009 г.

12 С молба, подадена на 23 ноември 2009 г., ФИФА (наричана по-нататък „встъпилата страна“) иска да бъде допусната да встъпи в производството в подкрепа на исканията на Комисията. Тази молба е уважена с определение на председателя на шести състав от 18 март 2010 г.

13 След промяна в съставите на Общия съд съдията докладчик е включен в четвърти състав, на който впоследствие е разпределено настоящото дело.

14 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да задължи Комисията да проведе разследване на нарушенията на членове 81 ЕО и 82 ЕО, извършени от ИФФ, ИНОК, УЕФА и ФИФА, така че:

— да бъдат отменени правилниците, които противоречат на членове 81 ЕО и 82 ЕО, както и наложените на Ювентус санкции по линия на ИФФ, ИНОК и УЕФА,

— ИФФ, ИНОК, УЕФА и ФИФА да бъдат задължени да заплатят равностойно обезщетение за вредите, които сдружението действително е претърпяло поради нарушението на членове 81 ЕО и 82 ЕО, извършено от тези предприятия и сдружения на предприятия,

— да се наложат подходящи санкции.

15 В репликата си жалбоподателят освен това иска Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

16 Комисията и встъпилата страна молят Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

17 Съгласно член 111 от Процедурния правилник на Общия съд, когато искът или жалбата са му явно неподсъдни или когато са явно недопустими или явно лишени от всякакво правно основание, Общият съд може, без да дава ход на делото, да се произнесе с мотивирано определение.

18 В конкретния случай Общият съд прецени, че разполага с достатъчно данни от материалите по преписката, и взе решение на основание на посочената разпоредба да се произнесе с мотивирано определение, без да провежда устна фаза на производството.

1. *По искането на жалбоподателя да се дадат задължителни указания на Комисията*

19 Второто искане на жалбоподателя пред Общия съд е да бъдат дадени задължителни указания на Комисията да проведе разследване на твърдяното нарушение, така че да бъдат отменени оспорваните правилници и санкции, ИФФ, ИНОК, УЕФА и ФИФА да бъдат задължени да обезщетят сдружението за претърпените вреди и да бъдат наложени подходящи санкции.

20 В това отношение Общият съд напомня, че съгласно постоянната съдебна практика, когато упражняват контрол за законосъобразност, съдилищата на Съюза не са компетентни да дават задължителни указания на институциите. Всъщност съгласно текста на член 233 ЕО институцията, издала отменения акт, е длъжна да предприеме необходимите мерки за изпълнение на съдебното решение по жалбата за отмяна (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 27 ноември 1997 г. по дело Tremblay и др./Комисия, T-224/95, Recueil, стр. II-2215, точка 36 и цитираната съдебна практика).

21 Оттук следва, че искането на жалбоподателя да се дадат задължителни указания на Комисията трябва да бъде отхвърлено като явно недопустимо.

2. *По искането за отмяна*

22 Следва да се отбележи, че както посочва и Комисията, жалбата до Общия съд не съдържа конкретно посочени основания за отмяна на обжалваното решение. Първата ѝ част — „от фактическа страна“ (точки 1—27 от жалбата), е последвана от някои съображения във връзка с разглеждането в Комисията на подадената до тази институция жалба (точки 28—42 от жалбата), правния интерес на сдружението (точки 43—63 от жалбата), допустимостта на жалбата до Общия съд (точки 64—72 от жалбата) и ограниченото действие във времето на наложените на Ювентус санкции (точки 73—76 от жалбата). По-нататък жалбата до Общия съд съдържа подробно обоснована част „от правна страна“, която се отнася до допуснатото от въпросните спортни организации нарушение на членове 81 ЕО и 82 ЕО и в която се повтарят доводите на жалбоподателя от подадената до Комисията жалба срещу оспорваните мерки и поясненията му в отговор на писмото на Комисията от 29 август 2008 г. (точки 77—368 от жалбата).

23 В точки 371—373 от жалбата жалбоподателят обобщава оплакванията си, както следва:

— Комисията не е взела надлежно предвид фактите и правните съображения, изложени в жалбата до нея, и поради това е нарушила задължението си да прилага и ръководи политиката в областта на конкуренцията, а също и задължението си за мотивиране,

— въпреки това е видно, че посочените в жалбата до Комисията мерки несъмнено са взети в нарушение на членове 81 ЕО и 82 ЕО.

24 В жалбата си до Общия съд жалбоподателят по същество възпроизвежда текста на жалбата до Комисията и поради това, както подчертава Комисията, е трудно да се установи какви са посочените правни основания за отмяна и какви са доводите му срещу съображенията на Комисията в обжалваното решение.

25 Въз основа на своя прочит на жалбата Комисията отбелязва в писмената си защита, че според нея може да се открояят пет правни основания. Въпросните правни основания били изведени, първо, от нарушение от страна на Комисията на задължението ѝ за мотивиране, второ, от неправилно прилагане на понятието за правен интерес по смисъла на член 7, параграф 2 от Регламент № 1/2003, трето, от нарушение от страна на Комисията на задължението ѝ да прилага и ръководи политиката в областта на конкуренцията, четвърто, от неправилно прилагане на понятието за общностен интерес от разглеждане на жалбата до Комисията и пето, от нарушение на членове 81 ЕО и 82 ЕО.

26 В репликата жалбоподателят не оспорва това тълкуване на жалбата и структурира оплакванията си въз основа на правните основания, откроени от Комисията в писмената ѝ защита.

27 В дупликата Комисията освен това сочи наличието на ново правно основание, което се откривало в репликата на жалбоподателя, а именно за неспазване на принципа на добра администрация.

28 Следва да се напомни, че съгласно член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник исковата молба или жалбата трябва да посочва предмета на спора и да съдържа кратко изложение на посочените правни основания. Съгласно постоянната съдебна практика всичко това трябва да е изложено ясно и точно, за да се позволи на ответната страна да подготви своята защита, а на Общия съд — да се произнесе по жалбата, евентуално без да разполага с друга информация. С оглед гарантиране на правната сигурност и на доброто правораздаване, за да е допустим(а) искът или жалбата, е необходимо съществените правни и фактически обстоятелства, на които се основава, да следват поне обобщено, но по логичен и разбираем начин от текста на самата искова молба или жалба (Определение на Общия съд от 28 април 1993 г. по дело De Hoe/Комисия, T-85/92, Recueil, стр. II-523, точка 20, Определение на Общия

съд от 21 май 1999 г. по дело Asia Motor France и др./Комисия, T-154/98, Recueil, стр. II-1703, точка 49 и Решение на Общия съд от 15 юни 1999 г. по дело Ismeri Europa/Сметна палата, T-277/97, Recueil, стр. II-1825, точка 29). Аналогични изисквания са налице, когато се сочат оплаквания в подкрепа на определено правно основание (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 14 декември 2005 г. по дело Honeywell/Комисия, T-209/01, Recueil, стр. II-5527, точка 55 и цитираната съдебна практика).

29 В случая Общият съд намира, че въпреки явните си недостатъци жалбата съдържа достатъчно информация, въз основа на която Комисията е имала възможност да вземе становище по основателността ѝ, а Общият съд може да упражни контрол.

30 Следователно жалбата е допустима в частта ѝ, в която се иска отмяна на обжалваното решение. Ето защо доводите на жалбоподателя следва да бъдат разгледани въз основа на откроените от Комисията правни основания, които според Общия съд по същество съответстват на съдържанието на жалбата.

31 Общият съд ще разгледа най-напред четвъртото правно основание, изведено от неправилно прилагане на понятието за общностен интерес. Всъщност изглежда, че жалбоподателят е развил най-подробно доводите, които биха могли да бъдат отнесени към това правно основание. Освен това четвъртото правно основание е свързано с едно от основните съображения на Комисията за отхвърлянето на подадената до нея жалба, докато другото от основните ѝ съображения е липсата на правен интерес за сдружението (вж. точки 7—9 по-горе).

32 Следва да се отбележи, че всяко от тези две съображения само по себе си е основание за отхвърлянето на жалбата до Комисията. При това положение, ако бъде отхвърлено твърдението за наличието на четвъртото правно основание, изведено от неправилно прилагане на понятието за общностен интерес, няма да е необходимо да се разглежда второто правно основание за неправилно прилагане от Комисията на понятието за правен интерес (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 12 декември 2006 г. по дело SELEX Sistemi Integrati/Комисия, T-155/04, Recueil, стр. II-4797, точка 47 и цитираната съдебна практика).

По четвъртото правно основание, изведено от неправилно прилагане на понятието за общностен интерес

33 Съгласно постоянната съдебна практика, когато реши да предостави степени на приоритет на подадените до нея жалби за нарушение на членове 81 ЕО и 82 ЕО, Комисията може да определи поредността, в която тези жалби ще бъдат разгледани, и да използва като критерий за приоритет общностния интерес към съответния случай (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 18 септември 1992 г. по дело Automec/Комисия, T-24/90, Recueil, стр. II-2223, точки 83—85).

34 За да прецени общностния интерес от продължаване на работата по дадена преписка, Комисията трябва в частност да претегли значимостта на твърдяното нарушение за функционирането на общия пазар, вероятността да докаже неговото извършване и обхвата на необходимите мерки за разследване, така че да изпълни при най-добри условия задачата си да следи за спазването на членове 81 ЕО и 82 ЕО (Решение по дело Automec/Комисия, точка 33 по-горе, точка 86).

35 Следователно, ако стигне до извода, че е засегната търговията в Общността, Комисията ще разгледа съответната жалба за нарушение на членове 81 ЕО и 82 ЕО само ако съществува достатъчен интерес за Общността. Такъв би могъл да бъде по-специално случаят, когато посоченото нарушение може да предизвика значителни проблеми във функционирането на общия пазар (Решение на Съда от 23 април 2009 г. по дело AEPI/Комисия, C-425/07 P, Сборник, стр. I-3205, точка 54).

36 Контролът на съдилищата на Европейския съюз върху упражняването от страна на Комисията на признатото ѝ право на преценка при разглеждането на жалбите не следва да води до замяна на преценката ѝ за общностния интерес с преценка на съда, а цели да се провери дали обжалваното решение не почива на неточни фактически констатации и дали не е опорочено поради грешка при прилагане на правото, явна грешка в преценката или злоупотреба с власт (Решение на Общия съд от 14 февруари 2001 г. по дело SEP/Комисия, T-115/99, Recueil, стр. II-691, точка 34 и Решение от 26 януари 2005 г. по дело Piau/Комисия, T-193/02, Recueil, стр. II-209, точка 81).

37 В случая Комисията приема, че не е налице общностен интерес от продължаване на разследването, въз основа на две съображения.

38 Главното съображение на Комисията, развито в точки 41—49 от обжалваното решение, е, че оспорените действия не засягат значително функционирането на общия пазар по смисъла на споменатата по-горе съдебна практика поради четири причини, а именно, първо, поради ограниченото икономическо значение на случая и засягането на интересите на малък брой потребители, второ, поради отнасянето на случая до компетентните национални юрисдикции, трето, поради малкия географски обхват на твърдените ограничения и четвърто, поради обстоятелството, че твърдените ограничения са спрели да пораждат последици.

39 Субсидиарно в точки 50—56 от обжалваното решение Комисията приема, че при всички случаи по-нататъшното събиране на доказателства би я принудило да проведе разследване в мащаб, който би бил непропорционален спрямо малката вероятност да констатира нарушение.

40 Комисията, подкрепяна от встъпилата страна, поддържа, че жалбоподателят не е оспорил втората част от съображенията ѝ, изложени субсидиарно в обжалваното решение. Затова според Комисията дори ако доводите на жалбоподателя по първата част от тези съображения бъдат приети за основателни, това няма да е достатъчно, за да се обори изводът ѝ за липса на общностен интерес от продължаване на разследването. Ето защо доводите на жалбоподателя по четвъртото правно основание били безпредметни.

41 Подобен довод не може да бъде приет.

42 Всъщност, макар формално да не оспорва основателността на извода на Комисията за непропорционалност на разследването спрямо малката вероятност да се докаже нарушение, жалбоподателят изтъква в точка 373 от жалбата, че мерките, срещу които възразява с жалбата си до Комисията, съставляват явно нарушение на членове 81 ЕО и 82 ЕО. В точка 146 от репликата жалбоподателят заявява, че в жалбата до Комисията е посочил всички необходими фактически обстоятелства и правни съображения, за да улесни възможно най-много разследването на Комисията. Ето защо жалбата до Общия съд, и по-конкретно частта ѝ „от правна страна“, посветена на нарушението на членове 81 ЕО и 82 ЕО от съответните спортни организации, може да се тълкува в смисъл, че жалбоподателят оспорва и субсидиарния извод на Комисията в точки 50—56 от обжалваното решение за непропорционалния обхват на разследването спрямо малката вероятност да се докаже наличието на нарушение.

43 След тази констатация следва на първо място да се прецени дали изложеният в точки 41—49 от обжалваното решение главен извод на Комисията, че функционирането на общия пазар не е значително засегнато, почива на неточни фактически констатации и дали е резултат от неправилно прилагане на правото, явна грешка в преценката или злоупотреба с власт. Ако жалбоподателят не е успял да оспори законосъобразността на този извод, няма да е необходимо да се разглежда субсидиарният извод на Комисията, изложен в точки 50—56 от обжалваното решение (вж. в този смисъл Решение по дело SELEX Sistemi Integrati/Комисия, точка 32 по-горе, точка 47).

44 В точка 28 от жалбата до Общия съд жалбоподателят най-напред подчертава, че Комисията констатира липсата на общностен интерес и на значително засягане на функционирането на общия пазар въз основа на четири аргумента (вж. точка 38 по-горе), три от които — изведени съответно от ограниченото икономическо значение на случая, от отнасянето му до компетентните национални юрисдикции и от обстоятелството, че твърдените нарушения вече не пораждат последици — били ирелевантни, тъй като не били свързани с въпроса за засягането на търговията между държавите членки.

45 По-нататък в жалбата до Общия съд жалбоподателят посочва лаконично и накъсано редица доводи, които може да се разглеждат като оспорване на съображенията на Комисията за липсата на значително засягане на функционирането на пазара. Тези доводи са свързани, първо, с международното значение на случая, второ, с продължаващите последици от спорните нарушения, трето, с недостатъчните национални способи за съдебна защита и четвърто, с икономическото значение на случая.

Относно международното значение на случая

46 Най-напред трябва да се обобщят на едно място доводите на жалбоподателя, които биха могли да бъдат отнесени към въпроса за географския обхват на твърдяното нарушение.

47 В частта от жалбата, озаглавена „От правна страна: нарушение на членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО]“, и по-конкретно в точки 123—138 от нея, жалбоподателят твърди, че спорът е международен, и изтъква, че спорните мерки не остават извън приложното поле на забраната по членове 81 ЕО и 82 ЕО, защото значително засягат пазара, доколкото въпросните практики са оказали въздействие на цялата територия на Италия (ефект на затваряне на пазара на равнището на Италия) и са ограничили свободната конкуренция на европейско равнище (невъзможност за Ювентус да участва в Шампионската лига поради връзките между ИФФ, ИНОК, УЕФА и ФИФА).

48 Освен това в точки 144—158 от жалбата до Общия съд жалбоподателят твърди, че ограничаването на конкуренцията, от което се оплаква до Комисията, е довело до чувствително засягане на търговията между държавите членки. Същото се отнасяло и за доводите, които посочил пред Комисията във връзка с накърняването на свободното движение на капитали по смисъла на член 56 ЕО. В това отношение в точки 159—171 от жалбата до Общия съд жалбоподателят пояснява, че наложените на Ювентус санкции са ограничили инвестициите на клуба, на акционерите му и на лицата, които биха желали да придобият участие в капитала на клуба, а това е засегнало търговията между държавите членки. Всъщност понятието за практики, които „биха могли да засегнат търговията между държавите членки“ по смисъла на членове 81 ЕО и 82 ЕО, трябвало да се разбира като обхващащо всички картели, които биха могли да застрашат постигането на целите на Договора, независимо дали могат да ограничат търговията между държавите членки.

49 В това отношение следва да се констатира, както подчертава Комисията, че жалбоподателят явно смесва понятието за засягане на търговията между държавите членки по смисъла на членове 81 ЕО и 82 ЕО с понятието за значителни проблеми във функционирането на пазара. Това обаче са две съвсем различни понятия, ясно дефинирани в съдебната практика (Решение по дело AEPI/Комисия, точка 35 по-горе, точка 49).

50 Всъщност понятието за засягане на търговията между държавите членки, на което се опира жалбоподателят, е условие за прилагане на членове 81 ЕО и 82 ЕО. Ако не е налице засягане на вътреобщностната търговия, тези разпоредби не се прилагат (вж. Решение по дело AEPI/Комисия, точка 35 по-горе, точки 50 и 51 и цитираната съдебна практика).

51 За сметка на това понятието за значителни проблеми във функционирането на пазара, на което се опира Комисията, когато в точки 41—49 от обжалваното решение констатира липсата на значително засягане на функционирането на общия пазар, е свързано с дискреционното правомощие на Комисията да остави без разглеждане подадената до нея жалба. Всъщност това понятие е един от критериите за оценка на наличието на достатъчен интерес за Общността от проучване на дадена жалба от Комисията. В този контекст Комисията е длъжна във всеки конкретен случай да преценява тежестта на твърдените нарушения на конкуренцията и продължителността на техните последствия. Това задължение предполага по-специално Комисията да отчита продължителността и значението на посочените нарушения, както и влиянието им върху състоянието на конкуренцията в Съюза (вж. Решение по дело AEPI/Комисия, точка 35 по-горе, точки 52 и 53 и цитираната съдебна практика).

52 Както беше напомнено в точка 35 по-горе, Комисията има право да откаже да проучи подадената до нея жалба, ако не констатира значителни проблеми във функционирането на общия пазар, дори и посочените действия да засягат търговията между държавите членки по смисъла на членове 81 ЕО и 82 ЕО (Решение по дело AEPI/Комисия, точка 35 по-горе, точка 54).

53 Следователно доводите на жалбоподателя за засягане на търговията между държавите членки са безпредметни.

54 Накрая, дори да се допусне, макар да не е така, че някои от оплакванията на жалбоподателя биха могли да се тълкуват като оспорване на извода на Комисията за липса на проблеми във функционирането на пазара, нито едно от посочените от жалбоподателя обстоятелства и съображения не поставя под съмнение основателността на изводите в обжалваното решение по този въпрос.

55 Накрая, както отбелязва Комисията в точки 43 и 47 от обжалваното решение, въздействието на наложената на Ювентус санкция върху структурата на конкуренцията на футболния пазар не се явява значително: клубът продължава да играе в серия Б и само година след налагането на санкциите получава възможност да се върне в серия А от италианския шампионат, а две години след санкционирането му — и в Шампионската лига. През сезони 2006/2007 и 2007/2008 друг италиански клуб получава възможност да играе в Шампионската лига, за да представлява Италия. Доводите на жалбоподателя, които се отнасят, от една страна, до евентуалното въздействие на наложените на Ювентус санкции върху прилаганите от футболните клубове цени и от друга страна, до твърдения риск от тайни съглашения между големите европейски клубове след декласирането на Ювентус в серия Б, изобщо не са подкрепени с доказателства и съответно не оборват извода на Комисията, че разглежданите мерки не са оказали значително въздействие върху функционирането на общия пазар.

56 Ето защо доводите на жалбоподателя за международното значение на случая следва да се отхвърлят като безпредметни и при всички случаи като явно лишени от всякакво правно основание.

Относно обстоятелството, че твърдените ограничения са спрели да пораждат последици

57 Най-вече в точки 73—76 от жалбата до Общия съд жалбоподателят оспорва извода на Комисията в точка 48 от обжалваното решение, че няма общностен интерес от продължаване на разследването, тъй като твърдените ограничения са спрели да пораждат последици.

58 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

59 В това отношение следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика Комисията има правомощието, стига да мотивира решението си, да остави без разглеждане жалба, с която се възразява срещу практики, които вече са преустановени (Решение на Общия съд от 16 септември 1998 г. по дело IECC/Комисия, T-133/95 и T-204/95, Recueil, стр. II-3645, точка 146). Въпреки това, когато основава съображенията си на обстоятелството, че съответните действия са преустановени, Комисията е длъжна да провери дали все още са налице антиконкурентни последици и да отчете тежестта и продължителността на нарушението при преценката дали има общностен интерес от продължаване на работата по жалбата (Решение на Общия съд от 12 септември 2007 г. по дело UFEX и др./Комисия, T-60/05, Сборник, стр. II-3397, точка 74). Ако изпълни тези задължения, Комисията може да отхвърли подадената до нея жалба дори ако нарушенията са били продължителни и с висока степен на тежест, стига да не е основала решението си на неточни фактически констатации и да не е допуснала явна грешка в преценката (Решение по дело UFEX и др./Комисия, посочено по-горе, точка 140).

60 Предвид тази съдебна практика е явна неоснователността на твърдението на жалбоподателя, че продължителността на твърдяното нарушение и въпросът дали още поражда последици, не са релевантни критерии за преценка на общностния интерес от продължаване на разследването.

61 Освен това жалбоподателят не посочва нито едно съображение, което да позволява да се разбере защо твърдените нарушения според него са имали продължителни антиконкурентни последици, като се има предвид, че Ювентус бързо се завръща да играе в серия A на италианския шампионат и в Шампионската лига. Жалбоподателят не доказва и как финансовите последици за Ювентус са могли да повлияят трайно на прилаганите от този и конкурентните клубове цени.

62 Накрая, противно на твърденията на жалбоподателя, теоретичната възможност съответните спортни организации да повторят и в бъдеще оспорваните си действия, не е основание да се приеме, че в случая спорните мерки продължават да пораждат последици.

63 Оттук следва, че Комисията е имала основание да приеме, че не е налице общностен интерес, в частност защото твърдените нарушения са спрели да пораждат последици.

64 Следователно доводите на жалбоподателя трябва да бъдат отхвърлени като явно лишени от всякакво правно основание.

Относно възможността за сезиране на националните юрисдикции

65 Жалбоподателят оспорва извода на Комисията в точки 45 и 46 от обжалваното решение, че жалбата му до нея може да бъде отхвърлена включително поради възможността му да сезира националните органи и юрисдикции.

66 Комисията, подкрепяна от встъпилата страна, оспорва доводите на жалбоподателя.

67 В това отношение следва да се напомни, че когато национален съд или национален орган за защита на конкуренцията вече е сезиран с въпроса за съответствието на картел или практика с членове 81 ЕО и 82 ЕО, Комисията може да вземе предвид този факт при преценката на общностния интерес от случая (Решение на Общия съд от 24 януари 1995 г. по дело Tremblay и др./Комисия, T-5/93, Recueil, стр. II-185, точка 62 и Решение на Общия съд от 3 юли 2007 г. по дело Au Lys de France/Комисия, T-458/04, непубликувано в Сборника, точка 72).

68 Всъщност съгласно съдебната практика, когато твърдените в жалбата до Комисията нарушения по същество пораждат последици само на територията на една държава членка и жалбоподателят е отнесъл оплакванията си във връзка с тези нарушения пред компетентните

юрисдикции и административни органи на тази държава членка, Комисията има право да отхвърли жалбата поради липса на общностен интерес, при условие все пак че правата на жалбоподателя могат да се защитят по задоволителен начин от националните органи, което предполага те да са в състояние да установят фактите, за да определят дали разглежданите практики представляват нарушение (Решение по дело Automec/Комисия, точка 33 по-горе, точки 89—96 и Решение по дело Au Lys de France/Комисия, точка 67 по-горе, точка 83).

69 Противно на твърденията на жалбоподателя, в случая въздействието на оспорваните мерки на европейско равнище не е значително, както беше посочено в точка 55 по-горе, тъй като центърът на тежестта им се намира в Италия.

70 Освен това жалбоподателят не представя данни в смисъл, че способите за съдебна защита по италианското право не осигуряват възможност за задоволителна защита на правата му. Напротив, от преписката по делото личи, че сдружението е встъпило в подкрепа на исканията на Ювентус в производството пред ОАС по жалбата на клуба срещу решението на Федералния съд на ИФФ от 25 юли 2006 г. и същевременно самото то предявява иск пред ОАС, за да оспори решението на Камарата за помирение и арбитраж на ИНОК от 27 октомври 2006 г. Обстоятелството, че ОАС не допуска встъпването, тъй като то става безпредметно след оттеглянето на жалбата на Ювентус, както и обстоятелството, че искът на сдружението е отхвърлен като недопустим съгласно националното право, не поставят под съмнение получената от сдружението възможност да се обърне към националните юрисдикции (вж. в този смисъл Решение по дело Au Lys de France/Комисия, точка 67 по-горе, точка 86). Освен това сдружението е можело да сезира италианския орган по конкуренцията — възможност, която в случая то не е използвало.

71 Що се отнася до твърдения натиск върху Ювентус да не упражнява правото си на обжалване пред националните юрисдикции, следва да се констатира, както признава самият жалбоподател в точки 13 и 364 от жалбата, че в нито един момент Ювентус не е бил лишен от гарантираните му на национално равнище способи за съдебна защита, чрез които е можел да оспори решенията на апелативните органи на спортните организации.

72 Накрая, доводите на жалбоподателя, че италианските юрисдикции не са били в състояние да установят фактите, за да определят дали разглежданите практики представляват нарушение на членове 81 ЕО и 82 ЕО, изобщо не са обосновани. Всъщност твърдението на жалбоподателя, че Комисията е била в най-добро положение да разгледа жалбата му, отразява само субективното му мнение, което изобщо не задължава тази институция да продължи работата по жалбата, както ако единствено тя беше компетентна да я разгледа.

73 Следователно трябва да се заключи, че Комисията правилно е приела, че сезирането на националните юрисдикции е релевантен фактор за отхвърляне на жалбата.

74 Ето защо доводите на жалбоподателя трябва да бъдат отхвърлени като явно лишени от всякакво правно основание.

Относно ограниченото икономическо значение на случая

75 Най-вече в точки 139—143 и 150—157 от жалбата до Общия съд жалбоподателят оспорва изводите на Комисията в точки 42—44 от обжалваното решение за ограниченото икономическо значение на случая.

76 В това отношение следва да се отбележи, че цифровите данни, които жалбоподателят представя в точка 151 от жалбата до Общия съд и които се отнасят до претърпените от Ювентус икономически вреди, не са били предоставени на Комисията преди издаването на обжалваното

решение. Съгласно постоянната съдебна практика обаче в производствата по жалби за отмяна на основание член 230 ЕО законосъобразността на съответния акт трябва да се преценява въз основа на данните, с които е разполагал авторът на акта към датата на приемането му (вж. например Решение на Общия съд от 4 март 2009 г. по дело Италия/Комисия, T-424/05, непубликувано в Сборника, точка 169). Както подчертава Комисията, представените от жалбоподателя цифрови данни трябва да се приемат за явно недопустими.

77 В отговор на твърдението на Комисията в писмената ѝ защита, че тези данни са недопустими, жалбоподателят поддържа в репликата си, че данните вече са били скицирани в общи линии в жалбата му до Комисията и че тя е нарушила принципа на добра администрация, доколкото така и не поискала от сдружението допълнителна информация по този въпрос и изобщо по онези данни в жалбата, които след това квалифицирала в обжалваното решение като недостатъчни.

78 В това отношение следва да се напомни, че съгласно член 48, параграф 2 от Процедурния правилник в хода на производството не могат да се въвеждат нови правни основания, освен ако не почиват на правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството.

79 Следва обаче да се констатира, както отбелязва и Комисията, че доводът на жалбоподателя за нарушение на принципа на добра администрация съставлява ново правно основание по смисъла на цитираната разпоредба и съответно трябва да бъде отхвърлен като недопустим.

80 Всъщност доводът на жалбоподателя не е изложен в жалбата до Общия съд и не е част от откроените от Комисията правни основания. Както ще бъде посочено по-нататък в точки 100—106, по третото основание за обжалване жалбоподателят по същество просто възразява срещу това, че Комисията не е взела предвид изтъкнатите в жалбата до нея факти и правни съображения. Жалбата до Общия съд обаче не съдържа никакви оплаквания в смисъл, че Комисията е трябвало да отправи до сдружението определени въпроси, например за икономическото въздействие на спорните санкции за Ювентус.

81 При всички положения, дори да можеше доводите на жалбоподателя за неспазване на принципа на добра администрация да се приемат за допустими, което не е така, в производството по обжалване на нейно решение да отхвърли жалба в областта на конкуренцията Комисията не може да бъде упреквана, че не е взела предвид обстоятелство, което жалбоподателят не е довел до знанието ѝ и което тя не е можела да установи, освен ако не образува разследване (Решение на Общия съд от 4 март 2003 г. по дело FENIN/Комисия, T-319/99, Recueil, стр. II-357, точка 43). Всъщност, тъй като единственото задължение на Комисията е да изследва доведените до знанието ѝ от жалбоподателя фактически и правни обстоятелства, обратно на това, което твърди жалбоподателят, тази институция не трябва да доказва, че е предприела действия по разследване (Решение на Общия съд от 12 май 2010 г. по дело EMC Development/Комисия, T-432/05, Сборник, стр. II-1629, точки 58 и 59).

82 Освен това се налага изводът, че икономическите загуби, които евентуално е претърпял един-единствен санкциониран оператор, не са основание автоматично да се заключи, че функционирането на пазара е значително засегнато и че е необходимо Комисията да ангажира ограничените си ресурси в проучване на твърденията за нарушение.

83 В случая в точка 43 от обжалваното решение Комисията отбелязва, без жалбоподателят да възрази по този въпрос, че тридесет и два клуба участват ежегодно в Шампионската лига и че друг италиански футболен клуб е получил възможност да играе в лигата на мястото на Ювентус. През сезон 2008/2009 Ювентус отново получава право да се състезава с останалите европейски отбори. Въз основа на тези факти Комисията основателно приема в точка 44 от обжалваното решение, че случаят е с ограничено значение и че не е налице достатъчен общностен интерес от по-нататъшни задълбочени разследвания.

84 Както беше посочено в точка 55 по-горе, тези конкретни констатации не могат да бъдат оборени с общите и недоказани твърдения на жалбоподателя, че е нарушено цялостното функциониране на футболния пазар, от една страна, а от друга — че може да е налице въздействие върху прилаганите от футболните клубове цени и има риск от тайни съглашения между големите клубове.

85 Оттук следва, че оплакванията на жалбоподателя във връзка с икономическото значение на случая трябва да бъдат отхвърлени, доколкото са отчасти явно недопустими и при всички случаи явно лишени от всякакво правно основание.

86 Предвид изложеното по-горе следва да се заключи, че Комисията е имала основание да приеме, че функционирането на пазара не е значително засегнато, и съответно да отхвърли жалбата.

87 Тъй като жалбоподателят не доказва, че този главен извод на Комисията е незаконосъобразен, не е необходимо да се проверява, както беше посочено в точка 43 по-горе, дали е неправилен субсидиарният извод на Комисията, че по-нататъшното събиране на доказателства по жалбата до нея при всички случаи би я принудило да започне разследване с мащаб, който би бил непропорционален спрямо малката вероятност да се констатира нарушение.

88 Ето защо твърдението на жалбоподателя по същество за наличието на четвъртото правно основание трябва да бъде отхвърлено отчасти като безпредметно, отчасти като явно недопустимо и отчасти като явно неоснователно.

89 Тъй като Комисията законосъобразно е отхвърлила жалбата до нея поради липса на общностен интерес от продължаване на разследването, не е необходимо, както беше посочено в точка 32 по-горе, да се разглежда второто правно основание, откроено от Комисията, а именно за неправилно прилагане на понятието за правен интерес.

По първото правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране

90 В точки 38—42 и 372 от жалбата до Общия съд жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е мотивирано лаконично и че в него изобщо не се споменават фактите и правните съображения, които той е изтъкнал в хода на административното производство. Според жалбоподателя обясненията на Комисията не дават възможност на страните и на съда да преценят как Комисията е приложила общностното конкурентно право към случая.

91 В репликата жалбоподателят уточнява, че Комисията е трябвало да обясни какви правни и фактически съображения са я довели до извода, че въздействието на твърдените нарушения върху търговията на държавите членки не е било достатъчно, тъй като подобен анализ е задължителна предпоставка за упражняването на дискреционното ѝ правомощие да отхвърли подадената до нея жалба. Жалбоподателят също така изтъква, че Комисията не е отговорила на довода му, че решенията на спортните организации пораждат последици и извън границите на Италия и са имали продължително действие във времето. Накрая, Комисията не обяснила защо намира задачите си за толкова непропорционални спрямо разглеждания случай.

92 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

93 Съгласно постоянната съдебна практика мотивите на индивидуалните решения трябва, от една страна, да позволяват на адресата да се запознае с основанията за взетата мярка, за да защити евентуално правата си и да провери дали решението е основателно, а от друга страна, да дават възможност на съдилищата на Съюза да упражнят контрол (вж. Решение по дело Au Lys de France/Комисия, точка 67 по-горе, точка 96 и цитираната съдебна практика).

94 В това отношение следва да се напомни, че Комисията не е длъжна в мотивите на решенията, които приема, за да осигури прилагането на правилата на конкуренцията, да взема становище по всички доводи на заинтересованите лица в подкрепа на техните искания, а е достатъчно да изложи фактите и правните съображения, които са от съществено значение в системата на решението ѝ (Решение на Общия съд от 18 септември 1996 г. по дело Asia Motor France и др./Комисия, T-387/94, Recueil, стр. II-961, точка 104 и Решение на Общия съд от 17 юли 1998 г. по дело ITT Promedia/Комисия, T-111/96, Recueil, стр. II-2937, точка 131).

95 Що се отнася най-напред до оплакването на жалбоподателя, че обясненията на Комисията не дават възможност да се прецени как същата е приложила общностното конкурентно право, следва да се констатира, като беше посочено в точки 7—9 и 51 по-горе, че в обжалваното решение Комисията не се произнася по въпроса дали е налице нарушение на членове 81 ЕО и 82 ЕО, а съгласно съдебната практика просто отхвърля жалбата с мотивирано решение, в което доказва в частност липсата на значителни проблеми във функционирането на пазара. С изложените от жалбоподателя доводи в смисъл, че обжалваното решение не е мотивирано по този въпрос, в действителност се възразява срещу това, че Комисията не е взела становище по твърденията за нарушение на членове 81 ЕО и 82 ЕО, извършено от съответните спортни организации.

96 От обжалваното решение ясно личи, че Комисията отхвърля жалбата главно поради липса на правен интерес на жалбоподателя и субсидиарно поради липса на общностен интерес.

97 Що се отнася по-конкретно до липсата на общностен интерес, Комисията подробно обяснява причините, поради които приема, че евентуалното въздействие върху търговията между държавите членки не е било достатъчно и че твърдените нарушения вече са спрели да пораждат последици. С доводите си, че Комисията не е взела предвид доводите му по този въпрос, жалбоподателят всъщност иска да оспори основателността на изводите на Комисията по същия въпрос.

98 Що се отнася до непропорционалността на разследването спрямо вероятността да се докаже нарушение, следва да се констатира, че Комисията излага съображенията си ясно и обосновано в точки 50—56 от обжалваното решение.

99 Поради тези съображения твърдението на жалбоподателя, че е налице първото правно основание, трябва да бъде отхвърлено като явно неоснователно.

По третото правно основание за нарушение от Комисията на задължението ѝ за прилагане и ръководене на политиката в областта на конкуренцията

100 Най-вече в точки 370—372 от жалбата до Общия съд жалбоподателят твърди, че Комисията не е изпълнила общата си задача да прилага и ръководи политиката в областта на конкуренцията, като е използвала процедурни съображения, за да се отклони от основното си задължение да следи за прилагането на общностното конкурентно право, и като не е взела надлежно предвид всички факти и правни съображения, изложени в жалбата до нея.

101 В това отношение следва да се напомни, че Комисията няма задължение да образува процедури за установяване на евентуални нарушения на общностното право и че сред предоставените на жалбоподателите права не фигурира правото да получат окончателно решение относно съществуването или липсата на твърдяното нарушение (Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Haladjian Frères/Комисия, T-204/03, Recueil, стр. II-3779, точка 27).

102 Все пак Комисията е длъжна да разгледа внимателно фактите и правните съображения, които жалбоподателят е довел до знанието ѝ (вж. Решение по дело Automec/Комисия, точка 33 по-горе, точка 79 и цитираната съдебна практика и Решение на Общия съд от 16 декември 1999 г. по дело Micro Leader/Комисия, T-198/98, Recueil, стр. II-3989, точка 27).

103 В случая от отделните писма между жалбоподателя и Комисията личи, че последната внимателно е разгледала различните факти и правни съображения, които сдружението е довело до знанието ѝ. Жалбоподателят не оспорва факта, че многократно се е свързвал със службите на Комисията и че те са поискали от него допълнителна информация във връзка по-конкретно с правния му интерес от подаването на жалба до Комисията (вж. точка 5 по-горе). Едва когато се запознава с тези пояснения и със становището на сдружението по писмото, изпратено на основание член 7, параграф 1 от Регламент № 773/2004, Комисията отхвърля жалбата (вж. точки 6 и 7 по-горе).

104 Предвид посочените в жалбата до Комисията факти и правни съображения трябва да се заключи, че Комисията надлежно е разгледала тази жалба и няма основание да се твърди, че е нарушила задължението си да прилага и ръководи политиката в областта на конкуренцията.

105 Накрая, с оплакванията си, че Комисията не е оспорила и анализирала нито един от доводите му, жалбоподателят всъщност оспорва отказа на Комисията да вземе становище по спорните практики.

106 При тези условия твърдението на жалбоподателя, че е налице третото правно основание, трябва да бъде отхвърлено като явно неоснователно.

По петото правно основание, изведено от нарушение на членове 81 ЕО и 82 ЕО

107 Както беше посочено в точка 22 по-горе, жалбата до Общия съд съдържа подробно обоснована част „от правна страна“, която се отнася до нарушението на членове 81 ЕО и 82 ЕО и в която по същество се възпроизвеждат доводите, изложени в подадената до Комисията жалба срещу оспорваните мерки и в отговора на сдружението по писмото на Комисията от 29 август 2008 г.

108 В това отношение следва да се напомни, че в обжалваното решение Комисията не се произнася по твърдението за извършено от съответните спортни организации нарушение на членове 81 ЕО и 82 ЕО, а просто отхвърля жалбата, от една страна, защото жалбоподателят няма правен интерес (вж. точка 8 по-горе), а от друга, защото няма достатъчен общностен интерес от продължаване на разследването (вж. точка 9 по-горе). Доводите на жалбоподателя за нарушение на членове 81 ЕО и 82 ЕО следователно са безпредметни (вж. в този смисъл Решение по дело Au Lys de France/Комисия, точка 67 по-горе, точка 104).

109 Въпреки това, както беше споменато в точка 42 по-горе, не е изключено с доводите си жалбоподателят да оспорва и извода на Комисията, че мащабът на разследването би бил непропорционален спрямо малката вероятност да се констатира нарушение на членове 81 ЕО и 82 ЕО (точки 50—56 от обжалваното решение).

110 Не е необходимо обаче да се анализират по-нататък доводите на жалбоподателя, тъй като, както беше посочено в точки 86 и 87 по-горе, Комисията е имала основание да отхвърли жалбата поради липсата на значително засягане на функционирането на пазара (точки 41—49 от обжалваното решение).

111 Оттук следва, че в никакъв случай не е налице петото правно основание за отмяна на обжалваното решение.

112 С оглед на изложеното дотук жалбата трябва изцяло да бъде отхвърлена, доколкото твърденията на жалбоподателя по същество за наличието на посочените правни основания са отчасти безпредметни, отчасти явно недопустими и отчасти явно неоснователни.

По съдебните разноски

113 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

114 Съгласно член 87, параграф 4, трета алинея от Процедурния правилник Общият съд може да вземе решение определена встъпила страна да понесе направените от нея съдебни разноски.

115 Тъй като е загубил делото, жалбоподателят следва да понесе наред с направените от него съдебни разноски и тези на Комисията, съгласно искането на последната.

116 На основание член 87, параграф 4, трета алинея от Процедурния правилник встъпилата страна следва да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

определи:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Associazione „Giùlemanidallajuve“ да заплати направените от него съдебни разноски и тези на Европейската комисия.

3) Международната футболна федерация (ФИФА) понася направените от нея съдебни разноски.

Съставено в Люксембург на 19 март 2012 година.

Секретар
E. Coulon

Председател
I. Pelikánová

Съдържание

Фактическа обстановка 2

Производство и искания на страните 3

От правна страна 4

1. По искането на жалбоподателя да се дадат задължителни указания на Комисията 4

2. По искането за отмяна 5

По четвъртото правно основание, изведено от неправилно прилагане на понятието за общностен интерес 6

Относно международното значение на случая 8

Относно обстоятелството, че твърдените ограничения са спрели да пораждат последици 9

Относно възможността за сезиране на националните юрисдикции 10

Относно ограниченото икономическо значение на случая 11

По първото правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране 13

По третото правно основание за нарушение от Комисията на задължението ѝ за прилагане и ръководене на политиката в областта на конкуренцията 14

По петото правно основание, изведено от нарушение на членове 81 ЕО и 82 ЕО 15

По съдебните разноски 16